วิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา

◩ วิภาพรรณ แจ้งจร

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพหรือคำหยาบคายและคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นในกระดานสนทนาหรือ Web Board กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายหรือคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนา (Web Board) ใน www.mweb.co.th ที่กระดานสนทนาชื่อ "คอกีฬา" "ดารานักร้อง" และในเว็บไซต์ www.sanook.com ที่กระดานสนทนาชื่อ "Free of Your Mind" "Talk of the Town" ระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน 2546 และวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ

ผลการศึกษาพบกระทู้ที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมีจำนวนทั้งสิ้น 819 กระทู้จากทั้งหมด 4,967 กระทู้ คิดเป็นร้อยละ 16.488 มีคำที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพจำนวน 2,982 คำ เมื่อนำมาคัดเลือกโดยตัดคำซ้ำจะได้คำที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพที่ไม่ซ้ำกันได้ทั้งหมด 687 คำ (23.038%) เมื่อนำคำทั้งหมดมาจัดกลุ่มเกณฑ์การใช้ภาษาสุภาพเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพพบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้กลวิธีการเว้นวรรคในการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมากที่สุด (33.350%) รองลงมาคือ การเปลี่ยนตัวอักษร (20.010%) การละ (16.385%) การสะกดด้วยภาษาอังกฤษ (5.075%) การยืมคำศัพท์ภาษาต่างประเทศ (2.755%) การใช้อุปลักษณ์ (2.175%) และกลวิธีที่พบน้อยที่สุดคือ การย่อคำ (1.305%) นอกจากนั้นยังพบกลวิธีที่ใช้ในการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพเพิ่มเติม ได้แก่ การเขียนในรูปการสะกดคำ (2.465%) การใช้คำสแลง (2.320%) การใช้คำผวน (1.160%) การใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่ตัวอักษร (0.870%) การใช้ภาษาถิ่น (0.435%) การใช้คำเชิงวิชาการ (0.435%) การประสมคำและการกลมกลืนเสียง (0.145%) และมีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยใช้มากกว่า 1 วิธี (10.730%)

*การใช้ภาษาสุภาพ*เป็นลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งของภาษาไทย เนื่องจากสังคมไทยมีค่านิยมที่สำคัญคือ ความสุภาพ โดยเน้นทั้งในด้านการแสดงกริยามารยาทและการใช้ภาษา ผู้พูดจึงพยายามสรรหาถ้อยคำที่เหมาะสมมาใช้เพื่อเป็นการให้เกียรติผู้ฟัง และในขณะเดียวกันก็แสดงความสุภาพไปด้วยในตัว การใช้ภาษาที่หยาบคายหรือการพูดกำกวมสองแง่สองมุมต่อบุคคลอื่นทั้งผู้ที่มีฐานะทางสังคมสูง ผู้ที่อาวุโส หรือบุคคลทั่วๆไปเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสม และเป็นการใช้ภาษาที่ผิดวัฒนธรรม ปัจจุบันการใช้คำหยาบคายหรือคำไม่สุภาพกำลังเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของสังคมไทย สุจริต เพียรชอบ (2539: 116) กล่าวว่า วัยรุ่น ส่วนใหญ่ไม่รู้จักเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสม มีการใช้คำหยาบคายเพื่อสื่อสารในกลุ่มเพื่อน การใช้คำหยาบคายพบได้ทั้งในการสื่อสารแบบเผชิญหน้า คือ การสื่อสารที่สามารถเห็นหน้าทั้งผู้พูดผู้ฟัง เช่น การประชุม อภิปราย และการสื่อสารแบบไม่เห็นหน้า คือ การสื่อสารที่ต้องผ่านอุปกรณ์ในการสื่อสาร เช่นการสื่อสารผ่านทางโทรศัพท์ และการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

การสื่อสารระหว่างบุคคลผ่านทางอินเตอร์เน็ตเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่กำลังได้รับความสนใจ นอกเหนือจากการสนทนาผ่านทางโปรแกรมการสนทนาทางอินเทอร์เน็ต (Chat Program) การลงประกาศต่างๆ หรือการแสดงความคิดเห็นในกระดานสนทนา (Web Board) ก็เป็นการสื่อสารอีกรูปแบบหนึ่งที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตให้ความนิยมอย่างกว้างขวางกระดานสนทนาหรือ Web Board คือ การตั้งคำถามหรือกระทู้ไว้ในเว็บไซต์เพื่อขอความคิดเห็นจากผู้อื่นที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน ผู้ที่มาพบสามารถร่วมตอบกระทู้โดยฝากข้อความไว้บนกระดานสนทนา เพื่อตอบข้อสงสัย แลกเปลี่ยนข้อมูลหรือแสดงความคิดเห็นในหัวข้อสนทนา ซึ่งมักเป็นเรื่องที่กำลังเป็นที่สนใจหรือปัญหาที่ต้องอาศัยข้อมูลในการแก้ไข เช่น สอบถามข้อมูลทางเทคนิค วิจารณ์การเมือง วิเคราะห์ข่าว เป็นต้น (กรภัทร์ สุทธิดารา และดนุพล กิ่งสุคนธ์. 2542) ผู้ควบคุมเว็บไซต์หรือ Web Master ของทุกเว็บไซต์ ได้กำหนดกฎกติกาและมารยาทในการแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนาว่า *ผู้ร่วมสนทนาจะต้องใช้ถ้อยคำสุภาพและงดเว้นการใช้คำหยาบคาย หรือคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความ* หากข้อความใดปรากฏคำที่มีความหมายดังกล่าว ข้อความนั้นจะถูกลบออกจากกระดานสนทนาทันที

วรพจน์ หิรัญประดิษฐ์กุล ผู้ดูแลกระดานสนทนา (Web board) เว็บไซต์พันธุ์ทิพย์ดอทคอม (www.pantip.com) ได้กล่าวในการเสวนาเรื่อง “ปัญหาพฤติกรรมของมนุษย์ในสังคมไทยบนอินเทอร์เน็ต” ว่าจากการเก็บข้อมูลผู้เข้าใช้บริการกระดานสนทนาของเว็บไซต์พันธุ์ทิพย์ พบว่าการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นบนกระดานสนทนาในหัวข้อศาสนา การเมือง สถาบันการศึกษา และสถานที่ทำงาน ผู้ร่วมสนทนามีการใช้ข้อความชวนทะเลาะวิวาทตลอดเวลา ส่วนหัวข้อสนทนาที่มีผู้เข้าร่วมสนทนามากที่สุดคือเรื่องเพศ จะมีการใช้ภาษาหยาบคายในการสนทนา (*แฉพฤติกรรมยอดฮิตบนเว็บพันธุ์ทิพย์*. 2546: 16)

สังคมไทยมีค่านิยมและเอกลักษณ์ในการใช้ภาษาไทยว่า การใช้ภาษาที่ไม่สุภาพหรือคำหยาบคายต่อบุคคลอื่นเป็นสิ่งไม่ควรกระทำ เพราะทำให้การสื่อสารขาดประสิทธิภาพ และทำให้ผู้อื่นขาดความเชื่อถือ จากการศึกษาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตกลับพบว่า การสื่อสารผ่านทางอินเทอร์เน็ตมีรูปแบบการสื่อสารในทางลบเป็นจำนวนมาก คือ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตส่วนหนึ่ง

มีการใช้คำหยาบคายและคำที่ไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความในการสื่อสาร แต่ในขณะเดียวกัน ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบางคน ก็มีการหลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำหยาบคายและคำที่มีความหมายส่อไปในการไม่สุภาพระหว่างผู้ใช้อินเทอร์เน็ตด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อลดความก้าวร้าวทางวาจาเพื่อให้การสื่อสารเป็นไปอย่างราบรื่น

กลวิธีหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ

กุสตาฟ สเตอร์น (แก้วใจ จันทร์เจริญ. 2532: 16 – 17; อ้างอิงจาก Stern. 1968. Meaning and Change of Meaning. p. 330 – 336) ได้กล่าวถึงสาเหตุการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำต้องห้าม (Taboo) เมื่อต้องกล่าวถึงสิ่งที่อาจนำผลร้ายมาสู่ตัวผู้พูด เช่น การกล่าวถึงวิญญาณ พระเจ้า หรือชื่อของปีศาจ ผู้พูดจะเลี่ยงการใช้คำเหล่านี้ โดยใช้อุปลักษณ์หรือกล่าวถึงสิ่งนั้นโดยอ้อม (Circumlocution)

2. เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม แสดงถึงชนชั้นหรือฐานะทางสังคม ผู้พูดต้องหาคำอื่นมาใช้แทนคำที่ไม่สมควรกล่าวถึง เช่น คำเรียกอวัยวะบางส่วนในร่างกาย เครื่องนุ่งห่มบางชิ้น สถานที่ขับถ่ายของเสียจากร่างกาย

3. เพื่อหลีกเลี่ยงที่จะทำให้ผู้ฟังสะเทือนใจ ไม่สบายใจ เช่น ผู้พูดจะเลี่ยงการพูดถึงคำว่า “ตาย” โดยจะใช้อุปลักษณ์หรือสำนวนแทนในการกล่าวถึง

นอกจากนี้ สเตอร์น ได้กล่าวถึงกลวิธีการใช้ภาษาสุภาพเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคาย เพื่อผู้พูดสามารถใช้ลดความรุนแรงของถ้อยคำ หรือเลี่ยงสิ่งซึ่งไม่น่ายินดี ได้แก่

1. *การละหรือการย่อ (Clipping or Omission)* จากคำเดิมที่ควรเลี่ยงนั้น เช่น

d____ หรือ **d...** แทนคำว่า **damn** หรือ **devil** บางครั้งออกเสียงเป็น **dash** หรือ **deed** แทน

2. *การดัดแปลงคำจากคำต้องห้ามเดิม (Deformation or Distortion)* เป็นการทำให้คำมีรูปผิดไปจากรูปศัพท์เดิม เช่น

คำว่า **dash darn dum**

แทนคำว่า **damn**

3. *การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ* การยืมเป็นการลดความหมายของคำเดิมลง เนื่องจากคำศัพท์ภาษาต่างประเทศเป็นคำที่ผู้พูดภาษาดั้งเดิมไม่สามารถเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง ทำให้ความหมายของคำลดลง เบาลง ขณะที่คำเดิมในภาษาแรกจะมีความหมายตรงและชัดเจนเกินไป เช่น

คำว่า **lingerie**

แทนที่ **underclothes**

4. *การใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง* คำเหล่านี้ถูกนำมาใช้แทนคำเดิมซึ่งมีความหมายส่อไปในทางลบหรือมีความหมายตรงเกินไป เช่น

คำว่า **small clothes**

แทนที่ **breeches**

5. *การใช้คำซึ่งมีความหมายตรงกันข้ามกับคำเดิม (Flattering words)* เช่น

คำว่า **blessed**

แทนที่ **cursed**

6. *การใช้คำที่เป็นรูปปฏิเสธของคำเดิม* เช่น

คำว่า **untidy** หรือ **unclean**

แทนที่ **dirty**

7. *การใช้อุปลักษณ์* (Metaphorical Euphemism) มาใช้แทนคำเดิม เช่น

คำว่า **to go west**

แทนที่ **dying**

แก้วใจ จันทร์เจริญ (2532 : 32 – 38) ได้แบ่งลักษณะคำสุภาพหรือคำรื่นหูในภาษาไทย ออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. คำรื่นหูประเภทดัดแปลงจากคำต้องห้าม (Distortion) คือ การใช้คำที่เปลี่ยนไปจากคำเดิม แต่ยังคงความหมายไว้ ได้แก่

1.1 การย่อคำ (Abbreviation) คือการนำคำมาเขียนในลักษณะอักษรย่อ พบได้ 2 ลักษณะ คือ

1.1.1 การตัดคำหรือส่วนหนึ่งในพยางค์ออก เช่น

โรคมะ แทน **/mareŋ/**

1.1.2 การเอาพยัญชนะต้นของแต่ละคำมาย่อ เช่น

ม.ร. หรือ **ซี.เอ.** แทน **/mareŋ/**

1.2 การเปลี่ยนแปลงเสียงของคำ (Phonetic Corruption) คือ การเปลี่ยนเสียงของพยัญชนะบางตัวในคำเดิม เช่น

มะเส็ง แทน **/mareŋ/**

2. คำรื่นหูประเภทคำศัพท์ต่างประเทศ (Loan word or Foreign word) คือ นำคำศัพท์ต่างประเทศที่มีความหมายตรงกับคำต้องห้าม ซึ่งนำมาใช้เพราะคำศัพท์อื่นมีความหมายไม่ชัดเจน เช่น

คำยืมจากภาษาอังกฤษ ได้แก่

แคนเซอร์ แทน **/mareŋ/**

คำยืมจากภาษาบาลีและสันสกฤต ได้แก่

อุจจาระ แทน **/khi̍/**

3. คำรื่นหูประเภทลดความหมายของคำ (Understatement) เกิดจากการใช้คำให้เบาลงมี 2 ลักษณะ คือ

3.1 การใช้คำที่มีความหมายเป็นกลาง (Neutral) คือ คำที่ไม่สื่อความหมายไปในแง่บวก หรือแง่ลบอย่างเด่นชัด ได้แก่

ทรวงอก แทน **/nom/**

3.2 การกล่าวโดยอ้อม (Circumlotution) พบได้ 3 ลักษณะ คือ

3.1.1 การใช้กลุ่มคำหรือวลีเฉพาะแทนที่คำเดิม เพื่อให้ความหมายเบาลง เช่น

สัญลักษณ์ของความเป็นชาย

แทน **อวัยวะเพศชาย**

3.1.2 การใช้คำที่อ้างถึงส่วนรวมทั้งหมดแทนคำเรียกส่วนหรือสิ่งเฉพาะ(Whole for Part) เช่น

ส่วนบน หรือ **ทรง** แทน **/nom/**

3.1.3 การใช้คำที่อ้างถึงลักษณะใดลักษณะหนึ่งของสิ่งนั้นแทนการกล่าวถึงคำต้องห้ามโดยตรง (Part for Whole) เช่น

หมดลม สิ้นใจ สิ้นลม แทน **/ta:i/**

4. คำรื่นหูประเภทอุปลักษณ์ (Metaphor) คือ การใช้ภาษาเปรียบเทียบ โดยผู้พูดไม่ต้องกล่าวถึงสิ่งที่ต้องการสื่อความหมาย แต่จะกล่าวถึงอีกสิ่งหนึ่งแทน เช่น

มังกร (ยักษ์) นกเขา อาวุธ
ห้องเครื่อง แทน **อวัยวะเพศชาย**

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีแบบใดในการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายในการแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนาและการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพนั้นมีลักษณะอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายและคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นในกระดานสนทนาหรือ Web board

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงวิธีในการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายและคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

2. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาลักษณะภาษาในด้านอื่นๆที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคลผ่านทางอินเทอร์เน็ต

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้เก็บข้อมูลจากกระดานสนทนาที่พบในเว็บไซต์ www.sanook.com ที่กระดานสนทนาชื่อ “Free of your mind” “Talk of the town” และทางเว็บไซต์ www.mweb.co.th ที่กระดานสนทนาชื่อ “ดารานักร้อง”” “คอกีฬา” โดยเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน 2546

2. เก็บข้อมูลเฉพาะข้อความที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายและคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นในกระดานสนทนา (Web board)

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposing Sampling) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ใช้บริการอินเตอร์เน็ตที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายหรือคำที่มีความหมายส่อไปในทางไม่สุภาพในการพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนา (Web board) ในเว็บไซต์ www.sanook.com และ www.mweb.co.th เท่านั้น เนื่องด้วยการศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจนได้คำที่ใช้ในการหลีกเลี่ยงคำหยาบคาย

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดานสนทนาที่พบในเว็บไซต์ www.sanook.com. ที่กระดานสนทนาชื่อ “Free your mind” “Talk of the town” และทางเว็บไซต์ www.mweb.co.th. ที่กระดานสนทนาชื่อ “ดารานักร้อง” “คอกีฬา” โดยเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือน กุมภาพันธ์ – เมษายน 2546

2. นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาคัดเลือกเฉพาะข้อมูลที่มีการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพ

3. นำข้อมูลที่คัดเลือกได้มาจัดกลุ่ม โดยประยุกต์เกณฑ์การใช้ภาษาสุภาพเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคาย ตามแนวความคิดของสเตอร์น (1968) ชัชวดี ศรลัมพ์ (2544) และวิทวัส เถื่อนทอ (2544) ซึ่งจำแนกได้ดังต่อไปนี้

3.1 การละ (Clipping)

3.2 การย่อคำ (Abbreviation)

3.3 การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ

3.4 การใช้อุปลักษณ์ (Metaphor)

3.5 การเปลี่ยนตัวอักษร

3.6 การสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ

3.7 การเว้นวรรคตัวอักษร

4. นำข้อมูลที่ได้จากการจัดกลุ่มตามเกณฑ์ข้างต้นมาหาค่าร้อยละ เพื่ออธิบายลักษณะการหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบคายของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกระดานสนทนาที่ชื่อ “คอกีฬา” “ดารานักร้อง” ในเว็บไซต์www.mweb.co.th และ กระดานสนทนาที่ชื่อ “Free of Your Mind” “Talk of the Town” ในเว็บไซต์ www.sanook.com ซึ่งเก็บข้อมูลตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ – เมษายน 2546 รวบรวมกระทู้ได้ทั้งหมด 4,967 กระทู้ พบกระทู้ที่มีการใช้คำไม่สุภาพจำนวน 87 กระทู้ กระทู้ที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพจำนวน 127 กระทู้ และกระทู้ที่มีทั้งการใช้คำไม่สุภาพและการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพจำนวน 692 กระทู้

จากการวิเคราะห์กระทู้ที่พบการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพจำนวนทั้งหมด 819 กระทู้ พบว่ามีคำที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพจำนวนทั้งสิ้น 2,982 คำ เมื่อนำมาคัดเลือกและตัดคำซ้ำจะได้คำที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพที่ไม่ซ้ำกันได้ทั้งหมด 687 คำ คิดเป็นร้อยละ 23.038

การศึกษาวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนาพบลักษณะการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพ ดังต่อไปนี้

1. การละ (Clipping)

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการละจำนวนทั้งสิ้น 112 คำ คิดเป็นร้อยละ 16.24 โดยแบ่งการละออกเป็น 3 ประเภท คือ การละพยัญชนะหรือสระ การละพยางค์ และการละคำ

1.1 การละพยัญชนะหรือสระ มีจำนวน 97 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.06 เช่น

ฉิบ--ย	**มึ.**
bi-ch	**f--king**
bullsh- -t	**จ้-ไร**

1.2 การละพยางค์ มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.16 เช่น

หน้าตัว... **ไอ้...หาย**

กระทู้ตอ...

1.3 การละคำ มีจำนวน 7 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.01 เช่น

ถ้าทำ xxx กับผู้หญิงจะเป็นman 100%

เมื่อมีรักมันก็อยากมี xxx เป็นธรรมดา

ตัด---ดีที่สุด

ลองยั่วเขาดูซิ ว่าเขาอยากจะ...กับคุณไหม

สาวไทยมี...ให้โนกับเค้าด้วยเหรอ

2. *การย่อคำ (Abbreviation)*

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการย่อคำจำนวนทั้งสิ้น 9 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.30 เช่น

SOB ด.จ.ร. ป.ญ.อ

3. *การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ*

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้กลวิธีดังกล่าว มีจำนวนทั้งสิ้น 19 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.75 แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

3.1 การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศโดยคงความหมายเดิม ใช้การสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.16 เช่น

make love ฟัก u มี sex

3.2 การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศเพื่อแปลเป็นคำในภาษาไทย มีจำนวน 11 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.59 เช่น

กวน my feet หน้า woman

4. *การใช้อุปลักษณ์ (Metaphor)*

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้กลวิธีการใช้อุปลักษณ์มีจำนวนทั้งสิ้น 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.17 เช่น

กีฬาบนเตียง อาวุธประจำตัวใหญ่

5. *การเปลี่ยนตัวอักษร*

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้กลวิธีการเปลี่ยนตัวอักษรจำนวนทั้งสิ้น 139 คำ คิดเป็นร้อยละ 20.15 ได้แก่

5.1 การเปลี่ยนพยัญชนะ มีจำนวน 69 คำ คิดเป็นร้อยละ 10.00 เช่น

กวนทีน แทน **กวนตีน**

ปัญญาkวาย แทน **ปัญญาควาย**

5.2 การเปลี่ยนสระ มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.16 เช่น

อิ แทนคำว่า **อี** เป็นการเปลี่ยนสระ อิ แทนที่ สระ อี

เม่ง แทนคำว่า **แม่ง** เป็นการเปลี่ยนสระ เอ แทนที่ สระ แอ

5.3 การเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์ มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.16 เช่น

แด่ก แทนคำว่า **แดก** เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์เอก แทนที่ วรรณยุกต์สามัญ

5.4 การเขียนในรูปของคำอ่าน มีจำนวน 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.16 เช่น

จันไร แทน **จัญไร**

สะใจโคด แทน **สะใจโคตร**

5.5 การเขียนคำที่คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคาง มีจำนวน 21 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.04 เช่น

โง่อิ๊บอ๋าย แทน **โง่ฉิบหาย**

ระยาม แทน **ระยำ**

5.6 การเปลี่ยนตัวสะกดที่มีมากกว่า 1 ลักษณะ มีจำนวน 24 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.48 เช่น

5.6.1. การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเปลี่ยนสระ ตัวอย่างเช่น

ชีพหาย แทนคำว่า **ฉิบหาย** เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ช แทนที่ พยัญชนะ ฉ และ พยัญชนะ พ แทนที่ พยัญชนะ บ นอกจากนั้นมีการเปลี่ยนสระ อี แทน สระ อิ ตัวอย่างเช่น

5.6.2. การเปลี่ยนพยัญชนะกับการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์ ตัวอย่างเช่น

ไอเวง แทนคำว่า **ไอ้เวร** เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ง แทนที่ พยัญชนะ ร และมีการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์สามัญแทนที่วรรณยุกต์โท

5.6.3. การเพิ่มพยัญชนะกับการเขียนคำในรูปคำอ่าน ตัวอย่าง เช่น

สะใจโคด ดดดดดดดดดด

ไอ้สัพพพพด

5.6.4. การเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์กับการเขียนคำที่คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคาง มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.14 ได้แก่

ไอสาด แทนคำว่า /ʔaisàad/ เป็นการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์สามัญแทนวรรณยุกต์โท และเขียนคำว่า **สัตว์** คล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคาง

5.6.5. การเปลี่ยนพยัญชนะ การเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์ และการเพิ่มพยัญชนะ เช่น

ไอ้เชี่ยยยยย แทนคำว่า/ʔaì hìa/ เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ช แทนที่พยัญชนะ ห และมีการเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์เอกแทนที่วรรณยุกต์โท นอกจากนี้มีการเพิ่มพยัญชนะ ย ลงท้ายคำ

6. การสะกดคำด้วยพยัญชนะภาษาอังกฤษ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษมีจำนวนทั้งสิ้น 35 คำ คิดเป็นร้อยละ 5.07 แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

6.1 การสะกดคำด้วยพยัญชนะภาษาอังกฤษตามคำอ่านภาษาไทย มี 34 คำ คิดเป็นร้อยละ 4.93 เช่น

E-DORK Gu, gu สันTeen

6.2 การสะกดคำด้วยพยัญชนะอังกฤษโดยใช้วิธีเทียบกับอักษรไทย มี 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.14 คือ

kvy แทน **อวัยวะเพศชาย**

7. การเว้นวรรคตัวอักษร

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการเว้นวรรคตัวอักษร มีจำนวนทั้งสิ้น 230 คำ คิดเป็นร้อยละ 33.35 การเว้นวรรคตัวอักษรแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การเว้นวรรคพยัญชนะหรือสระ และการเว้นวรรคตัวอักษรทีละพยางค์

*7.1 การเว้นวรรคพยัญชนะหรือสระ*มีจำนวน 215 คำ คิดเป็นร้อยละ 31.17 เช่น

Son Of A B.i.t.c.H สันตี.น

ฉิบห-า-ย มึ-ง

shi-t ห่-า

*7.2 การเว้นวรรคตัวอักษรทีละพยางค์*มีจำนวน 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.175 เช่น

จัญ-ไร ฉิบ-หาย

ปัญ.ญา.อ่อน ไอ้ระ---ยำ

8. จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด ผู้วิจัยพบว่ามีคำจำนวนหนึ่งไม่สามารถจัดอยู่ในกลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพตามแนวคิดของสเตอร์น (1968) ชัชวดี ศรลัมพ์ (2544) และวิทวัส เถื่อนทอ (2544) ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สร้างกลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ โดยใช้กลวิธีดังต่อไปนี้

8.1 การใช้คำเชิงวิชาการ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการใช้คำเชิงวิชาการ มีจำนวนทั้งสิ้น 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435 ได้แก่

การมีเพศสัมพันธ์ ร่วมเพศ อวัยวะเพศ

8.2 การใช้คำผวน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการใช้คำผวน มีจำนวนทั้งสิ้น 8 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.16 เช่น

คุณคิงรวย ป้าหมาก หล่อแต่เดือ

8.3 การใช้ภาษาถิ่น

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการใช้ภาษาถิ่น มีจำนวนทั้งสิ้น 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435 ได้แก่

บักซวดลวด บักห่า ไอ้ง่าว

8.4 การใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่ตัวอักษร จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพ มีจำนวนทั้งสิ้น 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.87 สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

8.4.1 การใช้กลวิธีการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่พยัญชนะหรือสระ มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435 ได้แก่

11 ร ด 66 ร ด A$$hole

8.4.2 การใช้กลวิธีการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่คำ มีจำนวน 3 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.435 ได้แก่

มี [illegible] ที่มโหฬารมาก

ไอ้ @#%$&*/"!?\^>~

ไอ้ 8:p gsuhp g:i gpHfg-h (/khuaj/, /hŭa/, /wa:n/, /jót khɔ̌:/)

8.5 การเขียนในรูปของการสะกดคำ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการเขียนในรูปของการสะกดคำ มีจำนวนทั้งสิ้น 17 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.465 เช่น

กวนตออีนอ ผสระอัว

ก อู มอ อึ ง

8.6 การใช้คำสแลง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการใช้คำสแลง มีจำนวนทั้งสิ้น 16 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.32 เช่น

pussy เจอสหบาทา

ฉิบเป๋ง ฟันสาวๆดีกว่า

8.7 การประสมคำและการกลมกลืนเสียง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการประสมคำและการกลมกลืนเสียง มีจำนวน 1 คำ คิดเป็นร้อยละ 0.145 ได้แก่

แควด (ควาย+แร~~ด)

8.8 กลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพที่ใช้มากกว่า 1 วิธี เช่น

8.8.1. การละกับการเว้นวรรคตัวอักษร

Bull-sh..t แทนคำว่า /bul ʃit/ เป็นการละพยัญชนะ โดยใช้เครื่องหมายจุดไข่ปลา (...) และมีการเว้นวรรคตัวอักษร โดยใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-)

8.1 การละกับการใช้คำสแลง เช่น

กระเทยที่แ__ลมากๆ

8.8 การเปลี่ยนตัวสะกดกับการละ

เฮี__ แทนคำว่า **/hia/** เป็นการเปลี่ยนพยัญชนะ ฮ แทน พยัญชนะ ห และเปลี่ยนรูปวรรณยุกต์สามัญแทนที่วรรณยุกต์โท และมีการละพยัญชนะ โดยใช้เครื่องหมายสัญประกาศ (__)

โคร__ แทนคำว่า **โคตร** เป็นการสลับตำแหน่งพยัญชนะระหว่างพยัญชนะ ร กับ พยัญชนะ ต และมีการละพยัญชนะ โดยใช้เครื่องหมายสัญประกาศ (__)

8.8.4. การใช้อุปลักษณ์กับการแยกพยางค์ เช่น

พวกเราหันมาแช่งให้พวกมัน ให้ น้-ก-เข และสระ อา ไม่ขันดีกว่า

8.8.5. การสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษตามคำอ่านภาษาไทยกับการใช้คำสแลง เช่น

อยาก Fun ทั้ง 2 แบบ

อภิปรายผล

จากการศึกษา*กลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบนกระดานสนทนา* พบว่า กลวิธีการเว้นวรรคเป็นวิธีที่ใช้มากที่สุด จำนวน 230 คำ โดยผู้สนทนาใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ เช่น เครื่องหมายยัติภังค์ เครื่องหมายสัญประกาศ เครื่องหมายจุดไข่ปลา ฯลฯ หรือใช้การเว้นช่องว่างระหว่างพยัญชนะ สระ พยางค์ หรือคำ ซึ่งการเว้นวรรคตัวอักษรพบทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เช่น **B-I-T-C-H, ฉิบ หาย, มึ...ง** เป็นต้น การใช้กลวิธีการเว้นวรรคเกิดจากการที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตไม่สามารถพิมพ์คำไม่สุภาพได้ เนื่องในกระดานสนทนาแต่ละเว็บไซต์จะตรวจสอบการคำไม่ภาพ เมื่อพบคำหรือข้อความที่ไม่สุภาพ ผู้ดูแลเว็บไซต์จะลบข้อความดังกล่าวออกจากกระดานสนทนาดังนั้นผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจึงพยายามหลีกเลี่ยงการพิมพ์คำไม่สุภาพโดยการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆและการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร เพื่อป้องกันไม่ให้ข้อความของตนถูกลบออกจากกระดานสนทนา และสาเหตุอีกประการหนึ่งอาจมาจากการที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตอาจมีความรู้สึกละอายที่จะใช้คำไม่สุภาพจึงพยายามหลีกเลี่ยงการพิมพ์คำไม่สุภาพ ลักษณะที่พบนี้คล้ายคลึงกับงานวิจัยของวิทวัส เถื่อนทอ (2544)ที่พบว่าการสนทนาในเครือข่าย ไออาร์ซี ผู้ร่วมสนทนามีการใช้การเว้นวรรคตัวสะกดบางตัวในการสะกดคำหยาบคาย ลักษณะที่น่าสังเกตประการหนึ่งของกลวิธีนี้ คือ เป็นลักษณะของภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด เนื่องจากการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆและการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรสามารถสื่อออกมาในรูปของภาษาเขียนเท่านั้น ผู้ใช้ภาษาไม่สามารถที่จะออกเสียงเครื่องหมายวรรคตอนต่างๆหรือออกเสียงคำโดยเว้นวรรคตัวอักษรทีละตัวอักษรได้

กลวิธีที่พบรองลงมาคือ กลวิธีการเปลี่ยนตัวอักษรเพื่อหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต พบจำนวน 139 คำ ลักษณะที่พบมากที่สุด คือ การเปลี่ยนพยัญชนะและการเพิ่มพยัญชนะ โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจะเปลี่ยนแปลงพยัญชนะที่จะใช้พิมพ์ หรือ

มีการพิมพ์พยัญชนะเพิ่มลงไปในคำ จากการศึกษาพบการเปลี่ยนตัวอักษรทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยเช่น คำว่า **chit** แทน **shit, กวนทีน** แทน **กวนตีน, หวะ** แทน **วะ, fuuck** แทน **fuck** เป็นต้น ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการเปลี่ยนแปลงคำให้แตกต่างไปจากเดิม กล่าวคือ ในคำหนึ่งคำจะพบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถเขียนได้หลายลักษณะเช่นคำว่า **"มึง"** ปรากฏในรูปแบบการเขียนดังตัวอย่างต่อไปนี้ **เมิง มรึง มิง มรึง มืน มึม** เป็นต้น โดยผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นคนอื่นก็สามารถเข้าใจคำที่มีการเปลี่ยนพยัญชนะได้ด้วยบริบทที่คำนี้ปรากฏอยู่

นอกจากนั้นยังพบการหลีกเลี่ยงการพิมพ์คำหยาบโดยใช้พยัญชนะภาษาอังกฤษแทนพยัญชนะไทย ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงบางส่วนของคำ เช่นคำว่า **ปัญญาkวาย** มีการใช้พยัญชนะ **k** แทนที่ พยัญชนะ **ค (ค.ควาย)** การใช้กลวิธีนี้เกิดจากการยืมตัวอักษรภาษาอังกฤษมารวมกับคำในภาษาไทยโดยเทียบเสียงพยัญชนะที่มีเสียงใกล้เคียงกันระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย ลักษณะนี้วิทวัส เถื่อนทอ (2544)เรียกว่า การผสานให้เหมาะสม (Blending)

ข้อน่าสังเกตอีกประการหนึ่งในการเปลี่ยนตัวอักษรคือ การสลับตำแหน่งของพยัญชนะ ในคำว่า **โครต** แทน **โคตร** ลักษณะการสลับตัวอักษรนี้อาจแสดงให้เห็นว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจงใจพิมพ์คำดังกล่าวผิด หรือไม่ทราบวิธีสะกดที่ถูกต้อง

ลักษณะการเปลี่ยนตัวอักษรที่มีลักษณะเด่นอีกลักษณะหนึ่งที่พบในการศึกษาครั้งนี้ คือ การเปลี่ยนแปลงรูปเขียนให้มีลักษณะแปลกออกไป โดยเขียนคำคล้ายการพูดที่ออกเสียงไม่ชัดเจนหรือยานคาง เช่น **โง่อิ๊บอ๋าย** แทน **โง่ฉิบหาย** การเปลี่ยนแปลงลักษณะนี้เป็นเปลี่ยนแปลงเสียงของคำเพื่อลดความหยาบกระด้างอันส่อไปในทางไม่สุภาพ ซึ่งน่าจะเกิดจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเลียนแบบเสียงพูดที่ไม่ชัดเจนของเด็กหรือการพูดออกเสียงยานคาง โดยลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นมานานแล้วในภาษาแต่ไม่มีผู้ศึกษาอย่างจริงจัง พระยาอนุมานราชธน (2517: 289) เรียกการเปลี่ยนแปลงเสียงของคำให้เพี้ยนไปนี้ว่า Phonetic Corruption และ ล้อม เพ็งแก้ว (2544: 238 - 240) ได้อธิบายว่า "...Phonetic Corruption หรือ คำตู่เสียง การเปลี่ยนแปลงลักษณะนี้เป็นเรื่องจงใจของผู้ใช้ภาษาที่ต้องการลดความไม่สุภาพของคำ ซึ่งการออกเสียงหรือทำให้รูปคำผิดไปจากเดิมเป็นปรากฏการณ์ปรกติอย่างหนึ่งของภาษา เช่น คำว่า **ไอ้เอี๊ย, ไอ้เประตะ** เป็นต้น"

ข้อแตกต่างระหว่างกลวิธีการเว้นวรรคตัวอักษรและการเปลี่ยนแปลงตัวอักษรคือ คำที่มีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยใช้กลวิธีการเว้นวรรคจะปรากฏในรูปของภาษาเขียนและไม่สามารถนำมาใช้ในภาษาพูดได้ แต่การเปลี่ยนแปลงตัวอักษรมีลักษณะของภาษาพูดและภาษาเขียน โดยผู้ใช้ภาษาสามารถที่จะนำคำที่มีการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพที่อยู่ในกลวิธีดังกล่าวมาใช้พูดและสามารถเขียนเป็นตัวอักษรได้

กลวิธีการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพอีกวิธีหนึ่งคือ กลวิธีการละ พบจำนวน 113 คำ กลวิธีนี้ผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นจะนำเครื่องหมายวรรคตอนหรือการเว้นช่องว่างระหว่างพยัญชนะ สระ พยางค์ และคำ มาแทนที่ส่วนที่ต้องการละ กลวิธีดังกล่าวพบทั้งคำในภาษาอังกฤษและภาษาไทยเช่น **bi__ch, มึ...., ตัด...ดีที่สุด** เป็นต้น ลักษณะที่สำคัญของกลวิธีนี้จะคล้ายคลึงกับกลวิธีการเว้นวรรคตัวอักษร คือมีลักษณะของภาษา

เขียนมากกว่าภาษาพูด แต่มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษรเช่นเดียวกับการเว้นวรรคตัวอักษร แตกต่างในด้านการพิมพ์คำ โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้เครื่องหมายวรรคตอนหรือการเว้นช่องว่างเพื่อละตัวอักษรหรือคำ แต่ในกลวิธีการเว้นวรรคตัวอักษร ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจะใช้เครื่องหมายวรรคตอนหรือการเว้นช่องว่างเพื่อคั่นระหว่างตัวอักษรหรือคำ ลักษณะการละนี้คล้ายคลึงกับงานวิจัยของชัชวดี ศรลัมพ์(2544) ที่พบว่าผู้ร่วมสนทนาในห้องสนทนาใช้การละ เพื่อละบางส่วนของคำ หรือละทั้งคำและไม่พิมพ์คำหยาบลงในข้อความ หรือพิมพ์เครื่องหมาย...., -หรือ---แทนที่คำที่ต้องการละ

กลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ พบจำนวน 35 คำ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้กลวิธีการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษ 2 ลักษณะ คือ การสะกดคำด้วยพยัญชนะอังกฤษโดยนำพยัญชนะภาษาอังกฤษมาเขียนเป็นคำอ่านภาษาไทย เช่นคำว่า **Ai Ba** หรือ **E-Dok-Thong** เป็นต้น ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตนำพยัญชนะภาษาอังกฤษมาเขียนเลียนเสียงคำไม่สุภาพในภาษาไทยเพื่อหลีกเลี่ยงการพิมพ์คำไม่สุภาพ ซึ่งคล้ายคลึงกับงานวิจัยของนารีรัตน์ สุวรรณวารี(2543) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมและจริยธรรมในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่านักศึกษามีการพิมพ์ตัวอักษรภาษาอังกฤษเลียนเสียงในภาษาไทย นอกจากนี้ยังพบการสะกดคำด้วยภาษาอังกฤษอีกลักษณะ คือ การสะกดคำด้วยพยัญชนะภาษาอังกฤษโดยเทียบกับอักษรไทย จำนวน 1 คำ ได้แก่ คำว่า **kvy** หมายถึง"อวัยวะของเพศชาย"

กลวิธีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยการยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ พบจำนวน 19 คำ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ 2 ลักษณะ คือ 1. การยืมคำศัพท์โดยคงความหมายเดิม เช่น คำว่า **make love** หรือ **มีเซ็กซ์** โดยคำที่พบส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ 2. การยืมคำศัพท์เพื่อแปลเป็นคำในภาษาไทย เช่น คำว่า **กวน my feet** หรือ **หน้า woman** ในภาษาอังกฤษนั้นคำว่า **feet** หมายถึง "เท้า" แต่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต้องการที่จะใช้คำว่า **feet** แทนที่คำว่า **ตีน** ซึ่งเป็นคำไม่สุภาพในภาษาไทย เนื่องมาจากคำเดิมในภาษาแรกจะมีความหมายตรงและชัดเจนเกินไป จึงมีการยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศเพื่อต้องการการลดความหมายของคำให้เบาลง สอดคล้องกับการศึกษาของสเตอร์น (แก้วใจ จันทร์เจริญ. 2539: 16 –17; อ้างอิงจาก Stern. 1968. Meaning and Change of Meaning. p. 330 - 336)

กลวิธีการใช้อุปลักษณ์เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ พบจำนวน 15 คำ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการใช้อุปลักษณ์ในการกล่าวถึงเรื่องเพศเป็นส่วนใหญ่ เช่น **อาวุธประจำตัวใหญ่** หมายถึง "อวัยวะของเพศชาย" หรือ **กีฬาบนเตียง** หมายถึง "การมีเพศสัมพันธ์" การที่สังคมไทยมีคำต้องห้ามเกี่ยวกับเรื่องเพศจำนวนมาก จึงมีการใช้อุปลักษณ์ในการกล่าวถึงเรื่องเพศเป็นส่วนใหญ่ โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวถึงคำไม่สุภาพโดยตรง แต่จะกล่าวถึงอีกสิ่งหนึ่งแทน ลักษณะการใช้อุปลักษณ์นี้พบในงานวิจัยของ ธีระจิต ลีตระกูล (1978) ศึกษาเรื่องภาษาต้องห้ามในภาษาไทย และงานของแก้วใจ จันทร์เจริญ (2532) ซึ่งศึกษาเรื่องคำรื่นหูในภาษาไทย พบว่ามีการใช้อุปลักษณ์เป็นจำนวนมากในการกล่าวถึงคำต้องห้ามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ

กลวิธีหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยการใช้วิธีย่อคำ พบจำนวน 9 คำ เป็นการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพ

โดยนำคำที่ต้องการสื่อความหมายมาเขียนในลักษณะของอักษรย่อ โดยยังคงความหมายของคำที่ย่อมาเมื่อปรากฏในบริบทผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ทันที เช่น **สาวก rs ปาก ม.ไง** การใช้วิธีย่อคำแสดงให้เห็นว่าผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นนอกจากต้องการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพ ยังต้องการความรวดเร็วในการพิมพ์ข้อความ ซึ่งลักษณะดังกล่าวพบในงานวิจัยของนารีรัตน์ สุวรรณวารี (2543) ศึกษาพฤติกรรมจริยธรรมในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา และชัชวดี ศรลัมพ์ (2544) ที่ศึกษาการใช้ภาษาในห้องสนทนา

นอกจากนี้ยังพบกลวิธีที่ใช้ในการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพที่พบในกระดานสนทนา นอกเหนือจากเกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ดังต่อไปนี้

1. กลวิธีการเขียนในรูปการสะกดคำเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ มีจำนวน17 คำ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ การเขียนสะกดคำโดยไม่มีการเว้นวรรค เช่น **กวนตออีนอ** และ การเขียนสะกดคำโดยการเว้นวรรค พบทั้งการเว้นช่องว่างและการใช้เครื่องวรรคตอนต่างๆ เช่น **มอ อึ งอ, ตอ-อี-นอ** เป็นต้น กลวิธีนี้แสดงให้เห็นว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต้องการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยใช้วิธีสะกดคำทีละพยางค์แทนการพิมพ์คำไม่สุภาพดังกล่าวโดยตรง

2. กลวิธีการใช้คำสแลงเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ พบจำนวน 16 คำ การใช้คำสแลงบนกระดานสนทนาส่วนใหญ่เป็นคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ พบทั้งการใช้คำสแลงในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เช่น **dick, prick, ฟันสาวๆดีกว่า** เป็นต้น คำสแลงเป็นการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่มและมีระยะเวลาคงอยู่ไม่นาน สาเหตุสำคัญของการเกิดคำสแลง คือ เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำต้องห้าม โดยเฉพาะเรื่องเพศ

3. การใช้คำผวน พบจำนวน 8 คำ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้คำผวนเพื่อผวนหางเสียงกลับมาเป็นคำไม่สุภาพหรือคำที่ส่อไปในเรื่องเพศ เช่น **อีโนตม** หรือ **หล่อแต่เดือ** เป็นต้น โดยคำผวนที่ปรากฏบนกระดานสนทนาจะสื่อความหมายในเรื่องเกี่ยวกับเพศเป็นส่วนใหญ่เช่นเดียวกับคำสแลง สอดคล้องกับงานวิจัยของธีระจิต ลีตระกูล (1978: 77 – 78) ซึ่งพบว่า คำผวนจะใช้แทนคำต้องห้ามที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบเกี่ยวกับเรื่องเพศ

4. การหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพโดยวิธีการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่ตัวอักษร พบจำนวน 6 คำ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ 1. การใช้สัญลักษณ์แทนที่ตัวอักษร ได้แก่ **11 รด** หรือ **66 รด** แทนที่คำว่า “แรด” ซึ่งลักษณะของเลข 11 และ 66 มีลักษณะคล้ายคลึงกับ สระ แ (สระ แอ) จึงมีการพิมพ์สัญลักษณ์ดังกล่าวแทนที่สระและคำว่า **A$$hole** แสดงให้เห็นว่าผู้ร่วมสนทนาต้องการหลีกเลี่ยงที่จะพิมพ์คำไม่สุภาพโดยเครื่องหมาย $ แทนที่พยัญชนะ s 2. การใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่คำ ได้แก่ มี ที่มโหฬารมาก ซึ่งรูป จะใช้แทน “หน้าอก” ของผู้หญิง ส่วนคำว่าไอ้ เป็นการใช้สัญลักษณ์แทนที่คำบ่นหรือคำด่า ที่เลียนแบบมาจากการ์ตูนในต่างประเทศ และคำที่น่าสนใจคือคำว่า **ไอ้8;p gsuhp g;i gpHfg-h** มีลักษณะที่น่าสังเกตคือ สัญลักษณ์ที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้นั้น บางคำเมื่อเปลี่ยนแป้นพิมพ์เป็นภาษาไทยจะพบว่า คำเหล่านั้นจะกลายเป็นคำไม่สุภาพในภาษาไทย คือ **ไอ้ 8;p** หมายถึง “อวัยวะเพศชาย”, **gsuhp** หมายถึง “สัตว์เลื้อยคลานชนิดหนึ่ง”, **g;i** หมายถึง “/we:n/” และ **gpHfg-h** หมายถึง “/lêt khê:/”

5. กลวิธีการใช้ภาษาถิ่นเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ พบจำนวน 3 คำ เป็นการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายของคำ เช่นคำว่า **บัก** ในภาษาอีสานเป็นคำเรียกผู้ชาย แต่ในภาษากลางหมายถึงคำว่า “ไอ้” เป็นลักษณะของความหมายย้ายที่ ซึ่งอาจจะเกิดจากความเข้าใจความหมายผิด จึงทำให้คำมีความหมายเลวลง (พระยาอนุมานราชธน. 2517)

6. กลวิธีการใช้คำเชิงวิชาการเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ พบจำนวน 3 คำ เช่นคำว่า **อวัยวะเพศ** หมายถึง “อวัยวะของเพศชายและเพศหญิง” เป็นต้น การใช้คำเชิงวิชาการเป็นคำที่พบได้บ่อยไม่ว่าจะเป็นในหนังสือ หนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ เป็นการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพอย่างเป็นทางการ สามารถใช้ได้ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน

7. กลวิธีการประสมคำและการกลมกลืนเสียงเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ พบจำนวน 1 คำ คือ คำว่า **แควด** เกิดจากนำคำว่า ควาย + แรด มาประสมกัน โดยล้อม เพ็งแก้ว (2544: 150 - 152) ได้อธิบายถึงการประสมคำและการกลมกลืนเสียงว่ามีปรากฏมานานแล้วในภาษาแต่มิได้กล่าวไว้ เช่น คำว่า **ผู้** + **ใด** กลมกลืนเป็น **ใผ** (ในภาษาถิ่นอีสาน) หรือคำว่า **งง+เซ็ง** กลมกลืน เป็น **เง็ง**

8. กลวิธีการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพมากกว่า 1 วิธี พบจำนวน 132 คำ คือ ในการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตหนึ่งคำมีการใช้กลวิธีในการหลีกเลี่ยงมากกว่า 1 วิธี เช่น คำว่า **Bull-sh...t** เป็นการใช้กลวิธีการละกับการเว้นวรรคตัวอักษร หรือ คำว่า **ชิบเป๋ง** เป็นการเปลี่ยนตัวอักษรกับการใช้คำสแลง เป็นต้น

บทสรุป

จากการศึกษาพบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพบนกระดานสนทนาหลากหลายกลวิธี คำที่พบว่ามีการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพส่วนใหญ่เกี่ยวกับคำบุรุษสรรพนาม และคำเกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งแต่ละกลวิธีมีลักษณะคล้ายคลึงและแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับความพยายามในการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต สิ่งที่น่าสนใจคือทุกกลวิธีมีลักษณะของการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนในการหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพ กล่าวคือ กลวิธีส่วนใหญ่สามารถใช้สื่อสารได้ทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน เช่น การเปลี่ยนตัวอักษร การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ การใช้คำสแลง เป็นต้น แต่บางกลวิธีสามารถใช้สื่อสารได้เฉพาะภาษาเขียนเท่านั้น เช่น การเว้นวรรคตัวอักษร การละ การใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่ตัวอักษร เนื่องจากกลวิธีเหล่านี้มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเว้นช่องว่างระหว่างตัวอักษร และการใช้สัญลักษณ์หรือรูปภาพแทนที่ตัวอักษร ถึงแม้ว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจะมีความพยายามในการนำกลวิธีต่างๆเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพมาใช้สื่อสาร แต่กลวิธีหลีกเลี่ยงคำไม่สุภาพต่างๆก็ไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการพูดหรือเขียนในชีวิตประจำวันหรือพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นบนกระดานสนทนา ซึ่งมีลักษณะเป็นข้อความสาธารณะ

การใช้คำไม่สุภาพบนอินเทอร์เน็ตนั้น ได้มีนักวิชาการที่ปฏิบัติงานในหน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้ความเห็นว่า“...เยาวชนในปัจจุบันที่เป็นเด็กผู้หญิงเดี๋ยวนี้พูดจารับไม่ได้สมัยก่อนถือว่าพวกผู้ชายพูดกัน...”(นารีรัตน์ สุวรรณวารี. 2543 : 119) สาเหตุของการใช้คำไม่สุภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตแสดงให้เห็นว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตอาจอยู่ใน

สถานการณ์ที่บีบคั้นทางอารมณ์ และต้องการระบายความกดดัน ความโกรธ หรือเพื่อให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคนอื่นรู้สึกโกรธเคืองและตกใจจากการใช้คำไม่สุภาพในการสนทนา นอกจากนี้การที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีการปกปิดตัวเอง ไม่เปิดเผยชื่อจริงของตนเอง ทำให้ผู้ร่วมสนทนาไม่สามารถทราบข้อมูลที่แท้จริงหรือเห็นหน้าของผู้ร่วมสนทนาอีกฝ่ายหนึ่งได้ เช่นเดียวกับพวกที่ชอบขีดเขียนหรือวาดภาพบนกำแพง ดังนั้นผู้ร่วมสนทนาจึงไม่ให้ความสนใจว่าผู้ร่วมสนทนาคนอื่นจะรู้สึกอย่างไรถ้าจะใช้คำไม่สุภาพในการสนทนา แต่ผู้ร่วมสนทนาอาจจะโต้ตอบด้วยคำไม่สุภาพหรืออาจจะเพิกเฉยกับผู้ที่ใช้คำไม่สุภาพ

ถึงแม้ว่าผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นส่วนใหญ่บนกระดานสนทนาจะมีการตักเตือนผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นที่มีการใช้คำไม่สุภาพ หรือแจ้งผู้ดูแลเว็บไซต์ หรือ Web Master ให้ลบกระทู้หรือข้อความที่ไม่สุภาพออกจากกระดานสนทนา อีกทั้งผู้ดูแลเว็บไซต์จะมีโปรแกรมในการตรวจสอบคำไม่สุภาพแล้วก็ตาม แต่เป็นเรื่องที่ควบคุมได้ยาก เนื่องจากข้อจำกัดของโปรแกรมและภาษาไทยที่สามารถเขียนให้คำมีความหมายสื่อไปในทางที่ไม่เหมาะสม และพบว่าในกระดานสนทนาบางเว็บไซต์แม้ว่าจะลบข้อความที่มีคำไม่สุภาพออกไปแล้ว ผู้ร่วมแสดงความคิดเห็นที่ใช้คำไม่สุภาพสามารถพิมพ์ข้อความแสดงความคิดเห็นในกระดานสนทนาได้อีก ซึ่งคล้ายคลึงกับงานวิจัยของวิทวัส เถื่อนทอ (2544) ที่พบว่า การสื่อสารบนเครือข่ายไออาร์ซี มีการควบคุมด้วยแม่ข่ายไออาร์ซีและโปรแกรมเสมือนผู้สนทนา ดังนั้นเมื่อผู้ร่วมสนทนาใช้คำไม่สุภาพในการสื่อสารและเป็นคำที่โปรแกรมเสมือนผู้สนทนาได้รับคำสั่งไว้ โปรแกรมเสมือนผู้ร่วมสนทนาจะออกคำสั่งให้ผู้ร่วมสนทนาออกจากห้องสนทนา ซึ่งผู้ร่วมสนทนาสามารถกลับเข้าสู่ห้องสนทนาได้อีกครั้ง

จากข้อมูลที่ได้จากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การใช้คำไม่สุภาพกำลังเป็นสิ่งที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตให้ความสำคัญและกำลังกลายเป็นปัญหาการใช้ภาษาที่พบในการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ ดังนั้นผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการให้บริการอินเทอร์เน็ต ทั้งหน่วยงานของรัฐ สถาบันการศึกษา และผู้ปกครองควรมีส่วนในการป้องกันการใช้คำไม่สุภาพในการใช้อินเทอร์เน็ตนอกเหนือจากผู้ดูแลเว็บไซต์ หรือ Web Master ที่มีการตรวจสอบหรือคัดเลือกข้อความที่ร่วมแสดงความคิดเห็นก่อนที่จะแสดงข้อความเหล่านั้นจะปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้ควบคุมเว็บไซต์ควรมีการควบคุมการใช้ภาษาของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต โดยจำกัดการตั้งกระทู้ และการแสดงความคิดเห็นสำหรับสมาชิกเท่านั้น หากสมาชิกมีการใช้คำไม่สุภาพ ควรตักเตือนหรือตัดสิทธิ์การเป็นสมาชิกของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

2. ผู้ปกครองควรควบคุมการรับข้อมูลและการใช้ภาษาของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เป็นเด็กและเยาวชน เพื่อป้องกันไม่ให้นำการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพไปใช้ในชีวิตประจำวัน

บรรณานุกรม

กรภัทร์ สุทธิดารา, และ ดนุพล กิ่งสุคนธ์. (2542). **CHAT.** กรุงเทพฯ : ด่านสุทธาการพิมพ์.

กาญจนา นาคสกุล. (2524). **ระบบเสียงในภาษาไทย.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

แก้วใจ จันทร์เจริญ. (2533). **คำรื่นหูในภาษาไทย.** ปริญญานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ชัชวดี ศรลัมพ์. (2544. มกราคม – มิถุนายน). การใช้ภาษาใน 'ห้องสนทนา. **วารสารศิลปศาสตร์.** ปีที่ 1 (1) : 85 – 87.

ชาติรส การะเวก. (2544). **พฤติกรรมและจุดมุ่งหมายในการใช้อินเตอร์เน็ตของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพมหานคร.** ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (คหกรรมศาสตร์ศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

เชวง จันทรเขตต์. (2528). **การแปลเพื่อการสื่อสาร.** กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2540, ก.ค.). การใช้ภาษาอย่างมีวัฒนธรรม. ใน **การศึกษากทม.** 20 (10): 42 – 46.

ดารณี ศักดิ์ศิริผล. (2541). **เสียงในภาษาไทย.** กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดุษฎีพร ชำนิโรคศาสต์. (2527). ปัญหาการใช้ภาษาไทย. ใน **รวมบทความเรื่องภาษาและอักษรไทย.** กรุงเทพฯ : กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร.

ทวีทรัพย์ จิตติวัฒนานุกูล. (2546). **อินเตอร์เน็ตหัดใช้ให้เป็น.** กรุงเทพฯ : สวัสดีไอที.

นภดล จันทร์เพ็ญ. (2531). **การใช้ภาษาไทย.** กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ.

นารีรัตน์ สุวรรณวารี. (2543). **พฤติกรรมจริยธรรมในระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา.** วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร

บรรจบ พันธุเมธา. (2541). **ลักษณะและการใช้ภาษาไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ : ฝ่ายตำราและอุปกรณ์การศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ประทีป วาทิกทินกร. (2539). **ลักษณะและการใช้ภาษาไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ปราณี กุลละวณิชย์. (2527. กันยายน). ว่าด้วยคำว่า 'ตาย'. ใน **ศาสตร์แห่งภาษา.** 36 – 40.

ปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ. (2537). **ภาษาทัศนา.** กรุงเทพฯ : โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปีย์ มาลากุล, ม.ล. (2536). การใช้ถ้อยคำในราชสำนัก. ใน **รวมบทความเรื่องภาษาและอักษรไทย.** กรุงเทพฯ : กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร.

ผดุง อารยะวิญญู. (2522). **สัทศาสตร์ไทย.** กรุงเทพฯ : งานตำราและคำสอน กองบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พนมพร นิรัญเทวี; และ เทพี จรัสจรุงเกียรติ. (2538) การใช้ภาษา. ใน **การใช้ภาษาไทย 1.** หน้า 35 – 51. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มานิต มานิตเจริญ. (2543). **พจนานุกรมไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 17. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

เยาวลักษณ์ กระแสสินธุ์. (2529). **กลวิธีการทำภาษาให้สุภาพในภาษาไทย.** ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์และภาษาอาเซียอาคเนย์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

รังสรรค์ จันต๊ะ. (2541). **เอกสารประกอบการสอนวิชา ศท. 130 ภาษาไทย.** เชียงใหม่ : ภาควิชาศึกษาทั่วไป คณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

ราชบัณฑิตสถาน. (2538). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พุทธศักราช 2525.** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ :อักษรเจริญทัศน์.

ล้อม เพ็งแก้ว. (2544). **ค้นคำเค้นความ(๑).** กรุงเทพฯ : ศยาม.

เลอสรร ธนสุกาญจน์; จิตตภัทร์ เครือวรรณ์ และ สุธรรม อยู่ในธรรม. (2541). **กฎหมายสำหรับบริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย.** กรุงเทพฯ : นิติธรรม.

วาสนา บุญสม. (2541). **การใช้ภาษาไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพื้นฐาน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

วิทวัส เถื่อนทอ. (2544). **รูปแบบการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซี (IRC).** ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (วาทวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

เว็บมาสเตอร์. (2545). **กฎ กติกา มารยาทในการใช้เว็บบอร์ด (Web Board).** (ออนไลน์). แหล่งที่มา : http://www.pantip.com.

ศรีจันทร์ วิชาตรง. (2540). การใช้ภาษาเพื่อแสดงความสุภาพของสังคมไทย. ใน **กาญจนาภา : รวมบทความวิชาการด้านภาษาและวรรณกรรมไทย.** บรรณาธิการโดย ราตรี ธันวารชร. หน้า 157 – 169. ม.ป.พ.

สุจริต เพียรชอบ. (2539). การใช้คำสุภาพ. ใน **หนังสือชุดความรู้ภาษาไทย อันดับที่ 9 ศิลปะการใช้ภาษา.** หน้า 128 – 135. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

สุทธิ ภิบาลแทน. (2530). **มารยาทไทย และราชาศัพท์.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

สุวคนธ์ จงตระกูล. (2546). **ทักษะทางภาษา.** กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อรพันธ์ บวรรักษา. (2544). ภาษาปาก. ใน **วรรณวิทัศน์.** ปีที่ 1 : หน้า 100.

Allan, Keith & Kate Burridge. (1991). **Euphemism, Dysphemism, and Cross – Varietal Synonymy: Language Used as Shield and Weapon.** New York: Oxford University Press.

Leetrakul, Dhirajit. (1978). **Linguistic Taboo in Thai.** Master's Thesis. Bangkok : Institute of Language and Culture for Rural Development. Mahidol University. Photocopied.

Park, M. R., & Floyd, K. (1996). Making Friends in Cyberspace. in **Journal of Communication.** 46: 80 – 97.

Walther, J.B., Anderson, J.F., & Park, D.W. (1994). Interpersonal Effects in Computer- Mediated Interaction : A Meta-Analysis of Social and Antisocial Communication. in **Communication Research.** 21: 460 – 487.